

תת"ע 7823/01/13 - מדינת ישראל נגד שרון דן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 יולי 2014

תת"ע 7823-01-13 מדינת ישראל נ' דן
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

שרון דן

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה במהירות של 148 קמ"ש, (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש) בדרך מהירה בה הוצב תמרור 426, ובו רשומה מהירות מרבית של 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות המקרה, על פי המצוין בדו"ח, היו כלהלן:

ביום 13.12.2012, שעה 03:00, עמדה ניידת ובה השוטר, רס"ר אושרי תורג'מן (להלן - **השוטר**), בשול ימין של הדרך, בכביש 20, נתיבי איילון, לכיוון דרום, בק"מ ה- 21.5, מחלף קק"ל. כשהבחין השוטר ברכב מסוג "טויוטה" שמספרו 6950079 (להלן - **רכב הנאשם**), המתקרב בנסיעה מצפון לדרום, בנתיב מספר 2 מתוך 4 נתיבים, הפעיל מד מהירות לייזר (להלן - **מכשיר הממל"ז**) לעבר מרכז הרכב. נמדדה מהירות של 148 קמ"ש (לאחר הפחתה). השוטר יצא בנסיעה אחרי הרכב וסימן לנאשם לעצור, ועד לעצירתו, על שטח ההפרדה לפני היציאה למחלף רוקח, נשמר קשר עין רצוף עמו.

בנסיבות הדו"ח ציין השוטר, כי בעת האירוע "**אני במושב הנהג כאשר דלת הנהג פתוחה והשוטר עם אני עם פני נגד כיוון התנועה**" השוטר ציין שכיוון את הנקודה האדומה למרכז רכב הנאשם, אשר "**היה בודד בקטע המדידה**" בעת שמהירותו נמדדה.

עוד ציין השוטר, כי כשהחל בנסיעה אחרי רכב הנאשם לאחר המדידה, הדליק את האורות הכחולים בניידת, ואז הבחין שהנאשם "**מאט את מהירות נסיעתו, בכך שאורות ברקס אחוריים נדלקים לסירוגין**".

כן צוין כי תמרור 426, המגביל את המהירות המרבית ל-90 קמ"ש, מוצב בכל הכניסות לאיילון דרום משני צדי הדרך ונראה בברור, וכי יחד עם השוטר בניידת היה שוטר נוסף ששמו רמי מזרחי (להלן - **השוטר הנוסף**).

בנספח לדו"ח (ת/1, עמ' 3), צוין כי נתוני המדידה הוצגו לנאשם. הכביש היה מואר, לא ירד גשם ולא היה ערפל, טווח גילוי לרכב הנאשם היה 258.5 מ' (פחות מ-300 מ').

בתגובתו בדו"ח, הכחיש הנאשם את המהירות המיוחסת לו, באומרו "**לא נסעתי במהירות הזאת**" וטען כי נסע במהירות "**125-130 גג**" (ת/1 עמוד שני).

הנאשם כפר בנסיעתו במהירות המיוחסת לו, בזיהויו ובתקינות המכשיר, לפיכך התנהל דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו:

- השוטר, במסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1);
- רס"ב הרצל כהן המשרת במעבדה למכשור אכיפה (להלן - **רס"ב כהן**), במסגרת עדותו הוגשו תע"צ באשר לתקינותו של מכשיר הממל"ז (ת/2), טופס ביקורת תקופתית שבוצעה למכשיר הממל"ז ביום 18.10.2012, כחודשיים לפני האירוע (ת/3), וכרטיס מכשיר בו פורטו בדיקות התקינות והטיפולים שנעשו בו (ת/4).

מטעם ההגנה העידו:

- השוטר הנוסף, רמי מזרחי, שהועד מטעם ההגנה על פי דרישת ב"כ הנאשם, במסגרת עדותו הוגש מזכר שערך (נ/1);
- הנאשם עצמו, במסגרת עדותו הוגש טופס השימוע שנערך לו במסגרת החלטה על פסילה מנהלית (ת/5).

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, ובחנתי את המסמכים שהוגשו, באתי לכלל דעה כי התביעה הוכיחה את ביצועה של העבירה המיוחסת לנאשם. אלו טעמי:

1. הנאשם מסר בעדותו: "**אני נסעתי בשעת לילה מאוחרת באיילון צפון במהירות המותרת על פי חוק, אי אפשר היה לנסוע יותר מזה, כי ירד גשם זלעפות**". (פרוט' עמ' 10 שורות 29-30).

בחקירתו הנגדית ציין "**נסעתי על 90 קמ"ש אולי**" (עמ' 11 שורה 27).

בהמשך, ציין הנאשם: "**..אני יודע שנסעתי 90 קמ"ש**" אך אישר כי "**..לא הסתכלתי באותו רגע על המד**" (פרוט' עמ' 13 שורה 20). משכך, גרסת הנאשם לעניין נסיעתו במהירות 90 קמ"ש מעוררת קושי כשלעצמה.

טענת הנאשם בעדותו באשר למהירות נסיעתו, עומדות בסתירה לתגובתו של הנאשם בדו"ח, שם מסר כי נסע במהירות 125-130 קמ"ש. מהירות נסיעה 125-130 קמ"ש עולה ב- 35 עד 40 קמ"ש מהמהירות המותרת

בכביש בו נסע הנאשם (90 קמ"ש), והיא לבטח אינה מהירות מותרת על פי חוק.

אמנם הנאשם הכחיש כי המהירות בה נסע הייתה המהירות שיוחסה לו, 148 קמ"ש, אך תגובת הנאשם מהווה הודאה מפורשת בעצם נסיעתו במהירות העולה על המותר, והיא עולה כדי ראשית הודיה במהירות המיוחסת לו.

זאת ועוד, טענת הנאשם לפיה נסע במהירות חוקית, הינה טענה כבושה גם ביחס לדבריו בהליך השימוע (ת/5), שם ציין: **"לא נסעתי במהירות כזו"** (בדברו על מהירות של 148 קמ"ש שיוחסה לו), אולם נמנע מלטעון כי נסע במהירות שאינה עולה על המותר, או לנקוב במהירות של 90 קמ"ש כמהירות שבה נסע.

בחקירתו הנגדית, הנאשם ניסה להתנער בלשון רפה מתגובתו בדו"ח לפיה נסע אך במהירות 125-130 קמ"ש, כפי שנרשמה על ידי השוטר, באומרו: **"אני לא זוכר שאמרתי לו את זה. הוא (הכוונה לשוטר) יכול לרשום מה שהוא רוצה"**. אלא שהנאשם חתום בחתימת ידו כמקבל הדו"ח. הדעת נותנת כי אילו יוחסה לו בתגובתו אמירה מפלילה ומופרכת היה מזדעק לטעון זאת ונמנע מלחתום, או למצער מציין בכתב את מחאתו על כך.

2. הנאשם הכחיש בעדותו כי בלם או האט את רכבו לאחר שהבחין בניידת. לדבריו: **"הבחנתי בניידת שחונה מאחורי הגשר בימין, אני לא זוכר בדיוק איזה גשר. המשכתי בנסיעה רגיל ואחרי בערך כק"מ, ראיתי שהניידת נוסעת מאחורי ומהבהבת לי באורות, ועצרתי בצד על אי התנועה"** (פרוט' עמ' 11 שורות 1-3). דא עקא, גרסה זו עומדת בסתירה לגרסה שמסר בעת הליך השימוע שנערך לו במסגרת הפסילה המנהלית, שם טען: **"..ראיתי את הניידת האטתי את המהירות והמשכתי בנסיעה ואז הניידת נסעה אחרי.."** (ת/5). השוטר, כאמור לעיל, ציין במפורש בדו"ח כי הבחין שהנאשם לאחר המדידה **"מאט את מהירות נסיעתו, בכך שאורות ברקס אחוריים נדלקים לסירוגין"**. ואף העיד על כך בבית המשפט (פרוט' עמ' 4 שורה 18).

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם האם החל להאט כאשר הבחין בשוטר, והשיב: **"נסעתי במהירות חוקית. לא נסעתי מהר ולא הייתה לי סיבה להאט"** (פרוט' עמ' 11 שורה 25). אולם משנשאל שוב האם בלם כשראה את השוטר, שינה טעמו ועתה השיב: **"אני לא זוכר אם בלמתי, אבל סביר להניח שאם רכב לפני בלם, גם אני בלמתי"**.

מכאן עולה כי הנאשם הציג גרסאות שונות הן בנוגע להאטת מהירות נסיעתו, והן בנוגע לעיתוי הנטען בו האט מהירותו.

יצוין כי בתחילה העיד הנאשם כי הבחין בניידת העומדת מאחורי הגשר, כשהיה במרחק של 300-400 מטרים מהניידת (פרוטוקול עמוד 11, שורה 22), אך בהמשך שינה טעמו וטען כי הבחין בניידת בהיותו במרחק של קילומטר לפני הגשר (פרוטוקול עמוד 13, שורות 7-10).

מלבד שינוי הגרסה כאמור, תמיהה היא כיצד ניתן להבחין בניידת העומדת מאחורי גשר ממרחק כה גדול, בפרט כשלטענת הנאשם ירד גשם זלעפות.

3. השוטר ציין בדו"ח כי רכב הנאשם, שנסע בנתיב השני מימין מתוך 4 נתיבים, היה "בודד בקטע המדידה" (1/ת).

בחקירתו הנגדית לעניין זה נשאל והשיב השוטר:

ש: כאשר אתה מתייחס לבודד בקטע האכיפה, זה בעת האכיפה ולא לתנועה שאחריה?

ת: נכון. מה שאחריה, לא מעניין אותי. הוא בודד בקטע האכיפה, מה היה אחריה, אני לא

יודע.

ש: אבל כאשר אתה רוצה לצאת בעקביו, אתה צריך לוודא שאין עוד רכבים כדי לא לסכן

את התנועה?

ת: הוא היה בודד, וכאשר אני מודד אותו אני רואה גם את התנועה שמתקרבת, כאשר

למעשה רק הוא התקרב לכיווני, לבדו, וחוף מזה, הוא נסע בנתיב השני מימין מתוך

ארבעה נתיבים, אז לא הייתה מניעה שאני אסע בנתיב הימני ביותר.

ש: לא רשום בשום מקום מה היה מצב התנועה בנתיבים האחרים?

ת: רשום שהוא היה בודד בקטע המדידה וזה אומר בכל הנתיבים, אם יש עוד רכבים

בקטע המדידה בנתיבים אחרים, זה אומר שהוא לא בודד בקטע המדידה.

מצאתי כי עדות השוטר מהימנה, ומתיישבת עם הדו"ח שערך, בו צוינו כל הפרטים הנדרשים לצורך בדיקת אמינות המדידה.

מנגד, הנאשם לא זכר פרטים מהותיים בנוגע לנסיבות האירוע (כגון, מקום ביצוע העבירה הנטענת, נתיב נסיעתו בעת ביצוע העבירה), אך באופן תמוה זכר פרטים אחרים. טענותיו שנאמרו במטרה לקעקע את אמינות המדידה היו כבושות, ואף סתרו זו את זו.

4. כאמור, הנאשם טען בעדותו כי "ירד גשם זלעפות". (פרוט' עמ' 10 שורה 30), זאת כדי להטעים את חוסר הסבירות של נהיגתו במהירות גבוהה כמיוחס לו. אלא שטענה זו באשר למזג האוויר, נשמעה לראשונה רק בדברי הנאשם בהליך השימוע, וזכרה לא בא בתגובתו בדו"ח. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם: "אני גם ביקשתי מהשוטר בכל לשון של בקשה, שיציין שיש מז"א גשום, והוא אמר לי שהכל רשום ואני לא צריך לדאוג, אז אני חתמתי והלכתי" (פרוט' עמ' 11 שורות 16-18).

אין בידי לקבל גרסה זו, חזקה היא, ולא נסתרה, כי אדם החותם על מסמך מודע לנכתב בו, על אחת כמה נכון

הדבר מקום בו נתבקש לכאורה רישום ספציפי.

לא למותר לציין, כי טענת הנאשם בדבר הימנעות השוטר מלרשום את תנאי מזג האוויר כפי שהתבקש על ידי הנאשם, הינה כשלעצמה טענה כבושה, שכן לא נטענה בפני הקצין שערך את שימוע הפסילה.

בנספח א' לדו"ח, סומן על ידי השוטר כי בשעת הפעלת הממל"ז לא ירד גשם (ת/1 עמוד שני).

בעדותו נשאל השוטר בחקירה הנגדית: **"אם אומר לך שאותו יום ובאותה שעה, גשם זלעפות ויותר מזה, השוטר האחר העיר לך על כך? והשיב: "ברגע שיש גשם, אנו לא מפעילים מד מהירות, גם אם אין גשם, והכביש חלק ורטוב, אני לא מפעיל את הממל"ז. רשום גם בסעיף 2 ח' למטה, "בשעת הפעלת הממל"ז לא ירד גשם/שלא ולא היה ערפל". גם אם לא היה יורד גשם והכביש חלק, אני לא אסכן לא את עצמי ולא את משתמשי הדרך"** (פרוט' עמ' 4 שורה 31 - עמ' 5 שורה 4).

יצוין כי על אף העובדה המיוחסת לשוטר הנוסף, קרי שהעיר לשוטר על מזג האוויר, הוא כלל לא נשאל על כך בחקירתו בביהמ"ש בידי ב"כ הנאשם.

ההגנה העלתה לעניין זה גרסה מתפתחת. בעוד שבתחילה נטען כי השוטר הנוסף העיר לשוטר על תנאי מזג האוויר (פרוטוקול עמוד 4 שורה 31), הרי בהמשך הגרסה שונתה, ונטען כי השוטר הנוסף סבר שהשוטר טעה טעות כפולה, הן בנוגע למהירות שנמדדה והן בנוגע לזיהוי הרכב שביצע את העבירה (פרוטוקול עמוד 11, שורה 16). מעדותו של השוטר הנוסף עלה כי תפקידו התמצה באבטחת השוטר כיוון שהייתה זו פעילות אכיפה לילית, והוא כלל לא היה מעורב באופן פעיל באירוע. לא למותר לציין, כי רק מפעיל הממל"ז נחשף לעבירת מהירות בעת הפעלת המכשיר.

בסכומו של דבר, אני סבורה כי די בראיות שהובאו בפניי על מנת להביא להרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו. נתתי אמון בגרסת השוטר אשר נסמכה על תיעוד מלא ומפורט של האירוע ונסיבותיו, ולא נסתרה בפניי. מנגד, מצאתי קושי רב ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, בהיותה רצופת סתירות וטענות כבושות. על כך יש להוסיף את ראשית הודיית הנאשם בתגובתו בדו"ח בעבירה המיוחסת לו.

לאור זאת אני קובעת כי רכבו של הנאשם, הוא שנמדד בנסיעתו במהירות המיוחסת לו, העדויות והמסמכים שצורפו מלמדים שמכשיר הממל"ז היה תקין ומכויל בעת ביצוע המדידה, וכן כי המדידה בוצעה בהתאם לכל הנדרש בכדי להימנע מזיהוי שגוי, ובידי ההגנה לא הייתה כל ראיה אמינה כדי לסתור זאת.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשע"ד, 22 יולי 2014, במעמד הנאשם ובאי כוח הצדדים.